

[Knud Jespersen.]

længe siden, det høje ting har hørt på så mange taknemlige mennesker. Jeg tænker på ordføreren for venstre, hr. Jens Peter Jensen, bl. a., der sagde, at nok havde venstre ikke fået det hele, men de var godt tilfreds, for regeringen havde været umådelig imødekommende. Jeg tænker også på den konservative ordfører, der var meget glad over det, der var i gang, og denne glæde overgås kun af hr. Jens Møller, som konstaterer, at dette virkelig er en dejlig dag for dansk folkestyre.

Jeg vil håbe, at disse ord vil blive erindret rundt omkring i Danmarks tusinder af hjem. Jeg vil håbe, man vil huske, hvem det var, der takkede, og hvad det var for nogle planer, de partier i grunden havde omkring en indkomstpøolitik, omkring tvangsløsninger, medens vi havde regeringen Hartling, og så prøve at se, hvem det er, der har forandret holdning. Om det er de partier, eller om det i virkeligheden er rigtigt, at socialdemokratiet har været umådelig imødekommende over for disse partiers krav.

Beklageligvis tror jeg, det er det sidste, der er tilfældet. Jeg tror nemlig på mange måder, at netop disse partier, der udgør flertallet for indgrebet, her ser realiseret nogle af deres planer, på samme måde som man gjorde, da man i sin tid havde en mindretalsregering og fra gang til anden tvang socialdemokratiet til at støtte mere eller mindre farlige indgreb.

Den fremgangsmåde, der har været anvendt i forbindelse med dette indgreb, man nu vil foretage, er også ret så enestående. Det startede med, at man forklarede, at da arbejdsgiverne ikke ville give noget, da man havde afvist den skitse, der forelå, var der en truende udsigt til konflikt, og så udmalede man storkonfliktens voldsomme rædsler, men sandheden er jo, at denne konflikt aldeles ikke truede lige omkring hjørnet. Sagen er, at typograferne har fået gang i deres forhandlinger igen. Dét er altså et klart dømenti af påstanden om, at hvis folketinget ikke blandede sig, ville man få en storkonflikt. Nej, så ville man have fået reelle forhandlinger, men sandheden er måske den, at der har været en deling i arbejdsopgaven her mellem socialdemokratiet og venstre, hvor venstre har forhandlet med Ar-

bejdsgiverforeningen og socialdemokratiet antagelig har forhandlet med LO. Men det betyder ikke, at man hermed tegner dansk fagbevægelse eller retten til at fratage dansk fagbevægelse mulighederne for at give deres medlemmer medbestemmelse over kollektive overenskomster.

Det er en umulig situation på mange måder. I de sidste døgn har man været vidne til, hvordan arbejdsgangen i dette hus, når der er sådanne problemer, simpelt hen ikke hører vor men en helt anden tid til, hvordan det hele skal spidnes til på den sædvanlige dramatiske måde, og hvis man tror, det er noget, der skaber respekt i det danske folk, så tror jeg, man kommer til at tro om.

Mon ikke man skulle lægge øret til jorden og lytte. Jeg er nemlig af den ganske bestemte opfattelse, at denne specielle Christiansborgdramatik ikke beviser noget som helst om folketingets arbejdsduelighed, snarere det modsatte. Forliget har derimod ikke vakt glæde rundt omkring på landets arbejdspladser. Jeg ved godt, at mange vil glæde sig over, at der kan gå en tid, indtil menneskene derude finder ud af, hvad det drejer sig om, og derfor opfatte denne forøjeblikket værende tavshed som et udtryk for, at de også har accepteret det. Men ét er at være tavs, mens overfaldet foregår, et andet er at søge at forsvare sig, når man mærker virkningerne af dette overfald. Netop på denne baggrund har jeg ingen grund til at gratulere socialdemokratiet med deres resultat og slet ikke, hvis man sammenholder det, der foreligger, som en helhedsplan eller helhedsløsning, for da minder det i virkeligheden uhyggelig meget om partiet venstres helhedsplan.

Jeg synes, at de, der er i tvivl om, hvorvidt socialdemokratisk politik er noget ganske specielt eller noget, der er at ligne med andre partiers, der også vil administrere kapitalismen, i denne sag skal tage de to helhedsplaner stykke for stykke og se, hvor socialdemokratiet i arbejdernes favør ganske markant har ført en anden politik frem. Jeg siger det ikke for at håne, men det ærgerr mig. Jeg siger det også, fordi der er ingen grund til i de diskussioner, man skal have på arbejdspladserne, i det arbejdende folk, at klamre sig til, at vi her står over for